

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania A. L., L. T. i H. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Sosnowcu
o ustalenie odpowiedzialności za zaległości składkowe stowarzyszenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 stycznia 2025 r.,
skargi kasacyjnej H. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt III AUa 1683/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od H. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych, Oddziału w Sosnowcu 2.700 zł (dwa tysiące
siedemset) z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

ł.n

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 30 listopada 2023 r. oddalił apelację H. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 26 maja 2022 r., oddalającego odwołania H. S., L. T. i A. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określających odpowiedzialność za zobowiązania Stowarzyszenia H. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz FP i FGSP, zatrudnianych pracowników, powstałe w okresie od sierpnia 2015 r. do

lutego 2016 r., w łącznej kwocie 109.682,73 zł. wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi.

Sąd Apelacyjny wskazał, że przesłanki odpowiedzialności członka zarządu stowarzyszenia są takie same, jak członka zarządu spółki z modyfikacją wskazaną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., I UK 229/12 (OSNP 2013 nr 19-20, poz. 237), polegającą na przyjęciu, że odpowiedniość stosowania art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 2383 ze zm.) do członków zarządu stowarzyszenia nieprowadzącego działalności gospodarczej w zakresie odpowiedzialności za zaległości składowe na podstawie art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polega na wykazaniu braku winy w niewszczęciu postępowania likwidacyjnego. Przyjmując za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, Sąd odwoławczy podzielił ich ocenę prawną. Sąd Apelacyjny uznał również, że w okolicznościach sprawy skarżący nie wykazał również przesłanki egzoneracyjnej w postaci braku winy w niewszczęciu we właściwym czasie postępowania likwidacyjnego - na co się powoływał. Zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego, w okresie objętym decyzją członkowie zarządu mieli świadomość, że wysokość otrzymanych w 2015 r. dotacji nie pokryje kosztów uczestnictwa w sezonie gry 2015/2016. Sąd wskazał, że przesłanka braku winy, o której mowa w art. 116 § 1 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej, dotyczy również winy nieumyślnej w postaci lekkomyślności, jak i niedbalstwa. Dla wykazania przesłanki egzoneracyjnej nie wystarczy subiektywne poczucie braku winy w niewszczęciu postępowania.

Odwołujący się H. S. w skardze kasacyjnej zaskarżył wyrok w całości. Zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy - art. 233 k.p.c. Zarzucono również naruszenie przepisów prawa materialnego a, to jest art. 116 § 1 i 116a § Ordynacji podatkowej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazał, na której spośród przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania opiera swój wniosek. W uzasadnieniu podał natomiast na wątpliwości dotyczące okoliczności egzoneracyjnych związanych z odpowiedzialnością za zobowiązania podatkowe osób trzecich.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie, zaś w myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z treści skargi nie wynika bowiem na którą spośród przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje się strona. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego wyręczanie pełnomocnika w poszukiwaniu argumentów na rzecz merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17; z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17).

Skarżący we wniosku przyjęcie skargi pisze o „wątpliwościach” dotyczących art. 116 Ordynacji podatkowej, a zatem jego wypowiedzi najbliższe jest do przesłanki dotyczącej potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W odniesieniu do tej przesłanki, należy wskazać, że wymaga ona wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych

wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Skarżący nie podjął próby sprostania tak scharakteryzowanym wymaganiom, ponieważ w uzasadnieniu wniosku nie przedstawił jakiegokolwiek argumentu mającego potwierdzić występowanie jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[SOP]

[a.ł.]